

AZ ÁG. H. EV.
MISSZIÓ-
EGYESÜLET
HIVATALOS
KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

ALAPITOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN ESPERES.

Felelős szerkesztő: NÉMETH KÁROLY.

A Missziói Lapok szerkesztősége: Lébény, Moson m

Felelős kiadó: DRENYOVSKY JÁNOS Kispest, Thököly-út 18.

Megjel. havonta.

Előfizetési ára:

1 évre 1 pengő.

Postatakarékpfz

számla 17.270 sz.

Ha a só megíztelenül . . .

„Jó a só: de ha a só megíztelenül, mivel sózzák meg?“

Lukács 14, 34.

Az egyház munkaterülete nagyon kiterjedt; munkája sokágú. Mindegyik munkát felelősségük tudatában levő s feladatukat lelkes örömmel végző egyháztagokra kell bízni. Az egyházi egyesület vagy szövetség ezeknek a munkálkodni tudó és kész tagoknak a tömörülése.

Az egyháznak megmaradó problémája, hogy mi történjék akkor, ha a só megíztelenül; vagyis ha a szervezetei berozsdásodnak, hasznavehetetlenné válnak akár azért, mert elavult a módszerük, akár azért, mert a szervezetben tömörült egyháztagok nem végzik el azt a munkát, amelyre elhivattak, hanem az egyik elmegy a szántóföldre, a másik az öt iga ökör kipróbálására s mindegyik talál valami kifogást, amivel menekül az egyházi szolgálat elől s lerázza magáról a felelősséget.

Nyilvánvaló, hogy ilyen körülmények közt két eljárás lehetséges. Az egyik abban áll, hogy az illető, tehetetlen szervet egyszerűen megszüntetjük, az egyesületet feloszlátjuk. Ez a gyökeres megoldás igen egyszerűnek látszik, de kérdéses, hogy helyes és célravezető-e? Ha ugyanis az a munka, amelyre az egyesület hivatva volt, továbbra is követelmény, akkor a szerv is szükséges. Például akármilyen élheterlen volna is Misszióegyesületünk, semmiképpen nem lenne célravezető annak megszüntetése vagy feloszlátása, mert az egyház külmisziói munkája elodázhatatlan és kikerülhetetlen munka, amelyet az egyház nem rázhat le magáról. Úgy, hogy megint csak alakítani kellene egy ugyanilyen rendeltetésű és célkitűzésű szervet.

Sokkal helyesebb eljárás tehát a másik. Amely abban áll, hogy a felelősséget és a munka terhét levesszük azokról a vállakról, amelyek azt igazában úgysem hordták, s rátesszük olyanok vállára, akik vállalják. Ehhez két előfeltétel szükséges: azok, akik a rájuk bízott munkát nem végzik el, lássák be, hogy ezzel elállják olyanoknak útját, elfoglalják olyanoknak a helyét, akik a munkát és felelősséget viselnék. Másik előfeltétel, hogy ne legyünk bűnösen érzékenyek és tapintatosak, amikor arról van szó, hogy egy-egy új választás alkalmával egyeseket ki kell az ügy érdekében hagyni az addigi névsorból. Mert a fontos az, hogy a szükségesnek látott munka el legyen végezve.

Egyébként, hogyha a vezetőségben megvan a kellő leleményesség és rátermettség, akkor némely esetben még személycsere nélkül is lehet célt érni a módszerek változtatásával, kitaposott és megunt utak megváltoztatásával, kimerült kutak helyett újak fúrásával. A rutin, a régi kerékvágásban dőlögés, az egy helyben topogás kiöli a lelkesedést, a só megízletlenül, az emberek kifakulnak. Ilyenkor a vezetőségnek kell gondoskodni arról, hogy a földet, áporodott levegő kihúzódjék és helyébe friss, üde levegő áramoljék be.

Előfordulhat az az eset is, hogy egy munkakörön, egy egyesületen belül a szerepcsere, a munkának ugyanazon személyek közt másként való kiosztása magában véve üdvös hatással jár.

Mindezt nem azért írom, mintha Misszióegyesületünkben visszaesést vagy lanygulást észlelnék. A só — hála Isten — nem ízetlenülült meg. De a veszedelem mindig fenyeget. Az ördög nem alszik. S nekünk valamennyiünknek résen kell állnunk, hogy abban az esetben, ha éppen a mi Egyesületünket vagy annak tagjait és helyi szerveit akarná elnyelni, vagy mérges nyálkájával megbénítani, tudjuk, hogy mi a teendő, hogyan lehet a bajon segíteni. Ügyelnünk kell, hogy a só meg ne ízetlenülüljön. Mert ha megízletlenül, „sem a földre, sem a trágyára nem alkalmas: kivetik azt.”

Sajnos, minden gyülekezetben vannak olyan férfiak és nők, akiknek a sója megízletlenülült. Aki ezekhez a mihasznákhoz csatlakozik, megszüntek hívő keresztyének lenni. A Krisztusban hívő keresztyén magának Krisztusnak szava és meghatározása szerint a föld sója és a világ világossága. Ellenben az ízüket vesztett emberek hasznavehetetlenek ott, ahol cselekvő szolgálatra van szükség.

Remélem, hogy ezeknek a soroknak minden olvasója a maga helyén, családjában, egyesületében, gyülekezetében munkás és elevenítő elem. Ha nem az, iparkodjék azzá lenni.

Harminc esztendő a misszió történetéből.

Hogy kellőképen értékelhessük ezeket s az ezután szemünk elő lépő tényeket, vegyük tekintetbe, hogy Kína milyen megrázkódtatásokon ment keresztül az utolsó negyedszázad alatt. Ami felől sohase hittük volna, hogy megtörténhetik, az megtörtént, Kínában szinte máról holnapra kitört a forradalom s megdöntötte a mandzsu-császárok trónját. 1911 az új Kína megszületésének az éve. A keresztyén világ azzal a reménységgel fordult Kína felé, hogy most elhárulnak azok az akadályok az evangélium elől, amelyeket a maradi császárság gördített eléje, hiszen a császár pl. még 1906-ban az ég és a föld istenével egyenlő rangra emel-

te Konfucst, a kínai nép tanítómenterét. Azonban csak az történt, hogy a régi nehézségek helyett új nehézségek támadtak. A kínai forradalom vezére, Szunjatszen, igaz, keresztyén volt, de keresztyénsége emberi bölcseséggé hígított evangéliumon — az ú. n. szociális evangéliumon — épült föl s így érthető, hogy szerencsétlen hazáját rávitte a bolsevista Oroszországgal való szövetség útjára, amivel azután együttjárt, hogy az orosz istentelenség a maga szennyes propagandájával elárasztotta Kína egyes vidékeit. Mindezt tetézte a forradalom nyomában járó, véget érni nem akaró polgárháború, a fejletlenség, a rablóbandák garázdálkodása s a ha-

talmas szomszédnak, Japánnak egyre fenyegetőbb magatartása, majd fegyveres föllépése.

S csodálatos, Isten országa mégis terjed Kína népe között. Az 1912. évi statisztika szerint 324.890 az evangéliumi keresztyének száma. A keresztyénség számszerű megállapítása a jelenlegi körülmények között, úgy látszik, nem könnyű. Van statisztika, amely az előbbi számnak a duplájáról számol be, de van okunk, hogy hitelt adjunk a kínai viszonyok alapos ismerőjének, Boyntonnak, aki a protestáns keresztyének számát legalább egy millióra becsüli. Erre biztat bennünket ugyanis az a rendkívül érdekes szám, amely a kínai misszióban bizonyos okoknál fogva gondosan számoltatott *úrvacsora* vételére jogosult keresztyének számának az emelkedését szemlélteti. 1903: 122.808, 1911: 177.774, 1917: 268.652, 1922: 366.524, 1925: 402.530, 1936: 536.089. Akinek van szeme a látásra, az láthatja, hogy ezek a számok Isten országának állandó, határozott térfoglalását tükröztetik. Más jellegzetes mozzanatok is ezt mutatják. Tekintélyes mindig a keresztség fölvetelére előkészülők száma. 1923-ban pl. 292.857 és 1932-ben 239.655. S ennek a növekedésnek különös értéket ad az a körülmény, hogy a misszionáriusok száma részint a gazdasági világválság, részint a helyenként merőben bizonytalan kínai viszonyok következtében időnként erősen megcsappan. Amíg 1926-ban 8325 az európai, illetve amerikai missziói munkások száma, addig 1935-ben 5747, 1936-ban 6059. Ezt a hiányt pótolja mindenesetre a bennszülött munkások serege, amelynek soraiban állandóan növekedőben van a kínai lelkészek száma: 1903-ban még csak 610, 1935-ben 2135! A kínai munkaerők egy része természetesen önkéntes. Van olyan esztendő, amikor a Kína Belföldi Misszió 2900 kínai munkása között 2350 az ingyenes. S ha meg akarjuk érteni ezeket a biztató mozzanatokot, nem szabad figyelmen kívül hagyunk a Brit- és Külföldi Bibliatársulat érdekes tapasztalatait sem. Jelentéseiből ugyanis azt látjuk, hogy nincs a földkerekségen nép, amely olyan mohón nyulna Isten igéje után, mint a kínai nép. Álljon itt három szám, amelyek a társulat által évente eladott bibliáknak és biblia részeknek a számát jelentik: 1934: 4,296.495, 1935: 4,227.166, 1936:

3,947.404. Gondoljuk meg: nem elajándékozott bibliákról és bibliai részekről van szó, hanem arról, hogy a rablók és az éhínség által sanyargatott kínai nép millióinak és millióinak a szívében olyan vágyódás él Isten igéje után, hogy a szájtól elvont filéleken veszi meg magának! S a kínai keresztyénség intellektuális fajsúlyának a jellemzésére talán megemlíthető meg az is, hogy pl. 1927-ben a minisztérium tagja közül hat protestáns keresztyén volt!

A keresztyénségnek Kínában való helyzetéről azonban lehetetlen úgy szólni, hogy ne emlékezzünk meg a kínai államfőről, Csiangkaisek tábornagyról és feleségéről. Az asszony, Mayling Soong, egy methodista lelkész leánya, férje viszont csak később, nyilvánvalóan az ő hatására, lett keresztyén (1930 október 23-án keresztkedett meg). Az lehetséges, sőt valószínű, hogy nem értünk velük mindenben egyet a keresztyénség értelmezése tekintetében, az azonban kétségtelen, hogy egy olyan emberpárral állunk szemben, akik személyes életüket és közéleti szereplésüket Isten igéje vezetésének rendelték alá. Az is tagadhatatlan, hogy az általuk megindított „Új élet mozgalma” rokonszenves kísérlet arra nézve, hogy a keresztyénség következetesen átvitessék a gyakorlati életbe bizonyos szociális reformok alakjában és pedig egy olyan nemzetnek az életében, amelyen belül a keresztyénség ma még elenyésző kisebbség. S lássuk meg kellő jelentősége szerint azt is, hogy Kínának az élen ma nemcsak keresztyén ember áll, hanem olyan ember, aki mint a kínai állam feje döntött nyíltan és határozottan a keresztyénség mellett és vállalta ennek a döntésnek elég súlyos következményeit.

III.

Ha Afrika felé fordulunk és a Lipcsei Misszió kelet-afrikai munkaterületét vesszük szemügyre, megint csak azt mondhatjuk, hogy itt is érvényesül a misszió életének az a sajátossága, amely a munkaterület egészének nehézségeit, küzdelmeit, eredményeit a terület egy részletében is tükrözteti. Legyen kiindulópontunk az 1913-as esztendő, amikor a Lipcsei Misszió az alapvetés könnyel és vérrel megszentelt évei után — gondoljunk Ovir és Sägebrock vértanúhalálára 1896-ban — a Kilimandzsáró lej-

tőjén lakó dzsagga-népből már 3369 lelket vezetett a Krisztushoz. A remélt nyugodt, biztos fejlődés helyett rászakadt erre a munkára is a világháború megpróbáltatása. A háború második évében már csökken a tempom és az iskola látogatottsága, helyenként abba is kell hagyni a tanítást. Érthető, hogy Afrika népében megrendül a bizalom a fehér faj iránt, amikor azt kellett látni, hogy a magukat keresztyéneknek valló angolok koncentrációs táborokba hurcolják misszionáriusait. A pogányság, igaz, már legyőzött ellenfélnek volt tekinthető, de kihasználta a helyzetet a részen álló izlám s százzszámra vonta az embereket magához, az átterést a végsőkig megkönnyítve, minden előkészítést egy félórai oktatásra redukálva. A dzsagga-keresztyénység azonban csodálatosképen átküzdötte magát ezen a válságon. Még a világháború alatt, 1917-ben, jelentkeznek a gyógyulás jelei. Lassan-lassan javul az istentisztelet és az iskola látogatottsága és megindul a katechumének jelentkezése. S mindezek a biztató jelek akkor tűnnek föl, amikor az előzőtt misszionáriusok viszatérésének a reménysége végképp szertefoszlik s a világháború gazdasági kihatásai itt is súlyos teherként érvényesülnek. S ha az örvendetes fordulat magyarázatát keressük, akkor azt — Fleisch, a Lipcsei Misszió történetírója szerint — „emberileg a fekete tanítók érdemének kell betudnunk.” Ezek a magukra maradt fekete katecheták és evangelisták szinte minden fizetés nélkül, éhesen, rongyosan, minden tisztelget megérdemlő hűséggel állták meg a helyüket s nemcsak a szétszóródó nyáját terelték egybe, hanem lankadatlanul végezték az evangelizáló munkát is. Így történhetett meg, hogy 1920-ban nem megfogyatkozott, hanem megnövekedett seregéről számol be a statisztika. A dzsagga-gyülekezetek lélekszáma ekkor 5799. Ettől fogva állandó az emelkedés. Az 1923—1925 években 2011 pogány keresztkedik meg. Magában az 1925-ik évben 1108. A lélekszám 9285-re emelkedik. Isten egyre csodálatosabb aratást ad a lipcsei misszionáriusoknak. Mire elérkezik az 1934-es év, megkétszereződött a keresztyének száma: a gyülekezetek lélekszáma: 20,548 lélek s ezek mellett már ott áll a keresztség felvételére készülő 1,834 katechumén. S mintha

Isten Lelke egyre csodálatosabban működne a dzsagga-nép szívében. Az utóbbi évek bámulatosan gazdag aratása után 1937 végén a dzsagga-egyház 32,564 lelket számlál s azóta már bizonyosan keresztvíz alá hajtotta fejét az akkor még csak a keresztségre előkészülő 2267 katechumén, tehát a dzsagga népből ma már közel 35,000 keresztyén. Ez azt jelenti, hogy 1920 óta a keresztyének száma meghatszorozódott!

Ha finn testvéreink afrikai munkaterülete felé fordulunk, megint csak álmélkodással és hálaadással telik meg szívünk. Itt Délnyugat-Afrikának ezen a darabján, ahol az ovambo-szerecsenek népe lakik s ahol a mi finn testvéreink 1867-ben kezdték meg munkájukat, a gazdag áldás ideje szinte máról-holnapra következett be. 1919-ben még csak 474 volt az abban az évben megkeresztelt ovambók száma. Ez a következő évben felszökik 1.744 lélekre, akikkel együtt az ovambo gyülekezetek lélekszáma 7695. Érthető, ha a Finn Missziói Társulat jelentése ebben az évben álmélkodva idézi az Ur szavát: „Emeljétek fel szemeiteket és lássátok meg a tájékokat, hogy már fehérek az aratásra.” A keresztleések száma 1923-ban 1000 alá száll ugyan, 700—800 körül mozog, sőt alászáll 500 alá is (1930: 357!), de újra emelkedik s 1932: 718, 1933: 977, 1934: 847, 1935: 828, 1936: 832. Az ovambo egyház lélekszáma ilyen módon ez alatt a másfél évtized alatt megnégyszereződik: 1936-ban 32.750 lelket számlál. Itt is, mint a dzsagga-népnél, egyre bátrabban szólal meg az a reménység, hogy a nép egy-két évtized leforgása alatt a maga egészében keresztyén néppé lesz.

Ha ezek után a példák után az Afrika egészére vonatkozó számokat említem meg, ezek nem fognak meglepni bennünket. 1913-ban, közvetlenül a világháború előtt a statisztika a misszió gyülekezeteiben 2,160,700 evangéliumi keresztyénről számolt be. 1925-ben ez a szám 3,621,961 lélekre emelkedett. Az 1938. évi statisztika szerint pedig 4,918,366 fekete testvéreinknek a száma. Amint láthatjuk, az utolsó 13 év alatt ötnegyed millió a szaporulat. Ime, Afrika népéről is elmondható, hogy örömmel, készségesen siet a seregyűjtés napján az Ur zászlaja alá!

IV.

Nem zárhatjuk le ezt a misszió nagy munkamezején tett körútunkat anélkül, hogy ne álljunk meg még egy pillanatra s ne vessünk egy átfogó pillantást a misszió munkamezejének egészére.

A szerint a statisztika szerint, amelyt a most decemberben Madraszban, Dél-Indiában ülésezett világmisziói konferencia elé terjesztett annak előkészítő bizottsága, 13,036.354 keresztyén mutatható ki a misszió gyülekezeteiben, mint a protestáns miszió jelenleg megállapítható eredménye. 1925-ben a statisztika 8,342.373 lelket mutatott ki, egy évtized alatt a szaporulat tehát 4,093.981. Összevethetjük ezt az eredményt az 1913. évi statisztikával, amely 6,239.600 lelket tüntet fel s ebben az esetben 22 év alatt — a jelenlegi statisztika az 1935. évi állapotot veszi alapul — 6,796.754 a szaporulat, ami azt jelenti, hogy ez alatt a 22 év alatt megkétszereződött a missziói munka eredménye. Olyan eredmény, amelynek hallatára meg kell szólalnia a hálaadásnak minden keresztyén szívében!

(Csak zárójelben történjék annak a megemlézése, hogy ezekbe a közölt számokba bele vannak számítva a katechumének. 1925-ben 1,680.116, 1935-ben 2,065.288 volt a számuk. Nem szerepelnek ebben a statisztikában az északamerikai egyházi életbe már teljesen beolvadt amerikai néger keresztyének.)

Vannak azonban ennek a legújabb missziói statisztikának egyéb figyelemreméltó mozzanatai is.

Megdöbbenő, hogy mennyire megfogyatkozott a missziói munka mögött álló európai és amerikai keresztyénség anyagi teljesítménye. 1925-ben még 70,051.617 dollárral jártul hozzá a keresztyénség a misszió fenntartásához, de 1935-ben már alig a felével: 30,938.450 dollárral. Súlyos kérdés, hogy mennyire magyarázata ennek a gazdasági világválság s mennyire magyarázata a keresztyénség áldozatkészségének a megcsappanása.

Fölvetődik a kérdés, hogy miképen volt mégis fenntartható a misszió hatalmas üzeme. A felelet erre az, hogy a misszióknak künn a misszió munkaterületén egyházi adóból, adományokból, tandíjakkból, kórházi ápolási díjakból, könyvek eladásából 28,738.790 millió bevétele volt s így

az Európából, illetve Amerikából befolyt összeggel együtt összesen 59,677.240 millió állt a missziói munka rendelkezésére 1935-ben.

Mit jelenti ez? Ez azt jelenti, hogy künn, a misszió munkamezején toborzódó keresztyénség már az anyagiak terén is ugyancsak kiveszi a maga részét a missziói munkából, tehát ebben a vonatkozásban is önállóvá lesz. Ez egyrészt örvendetes, de másrészt van benne valami megalázó is. Nem annak az előjelei mutatkoznak-e, hogy egyre kevésbé lesz szükség a mi szolgálatunkra, mert keresztyénségünk hovatovább a megízeltlenült sóhoz lesz hasonlatos? Mert vegyük tudomásul azt is, hogy a misszió európai és amerikai munkásainak a száma 1925 óta 1611 személlyel fogyott. Itt is fölvethető a kérdés, hogy mennyiben van ebben része a gazdasági világválságnak és mennyiben a közönynek a misszió Urának hívó szavával szemben.

A megváltozott helyzet érdekesen tükröződik a nagy világmisziói konferenciák külső összetételében is. Az 1910-ben ülésezett edinburghi konferencia még tisztára az európai és amerikai keresztyének konferenciája volt. 1928-ban a Jeruzsálemben, az Olajfák hegyén tartott világmisziói konferencián a résztvevők egyharmada már az új, a misszió magvetéséből sarjadt egyházak küldötteiből került ki. S milyen volt az arány most, a madraai konferencián? Örüljünk és döbbenjünk meg: a résztvevőknek itt már csak egy harmada volt a régi keresztyén egyházaknak a kiküldötte, a résztvevők kétharmada pedig már Ázsia, Afrika és Ausztrália fiatal keresztyénségét képviselte.

*

Mi következik ebből? Az, hogy a missziói munkában való részvétel nemcsak kiváltság, amint eddig mondtunk, hanem ennél is több: kegyelem. Legyen áldott az Ur, hogy ebben az áldott és dicsőséges munkában eddig részt vehettünk és vigyük elébe félelemmel és rettegéssel azt a kérésünket, hogy ne vessen el bennünket, hanem méltasson arra ingyen kegyelméből, hogy szolgálhassuk továbbra is a misszió szent és diadalmas ügyét!

Br. Podmaniczky Pál.

Kunoss Jenő levele

Kedves Testvérek!

Magától értetődő dolog, hogy érdekel Benneteket az, hogy milyen is a világ és az élet a háborús Kinában. Itten Észak-Kinában folyik minden a régi mederben és csak néha-napján üti fel a fejét valami kis rendellenesség. Azokban egész más világ van jelenleg Közép- és Délkinában, így például Hunanban is, ahol a finn misszió működik és ahova minékünk is elkellene idővel jutnunk. Ritkán kapunk az ottlevő finn testvérektől levelet és így keveset tudunk róluk.

Bizony Hunanban nem kis nehézségekkel kell megküzdeniök. A külvilággal elenyésző kevés a kapcsolatauk. Néha napján megkapnak egy-egy levelet, de hónapok óta nem kaptak sem politikai, sem pedig egyházilapot Finnországból.

Istennek legyen érette hála, őket még nem fenyegette közvetlen légitámadás. Hunannak ez az észak-nyugati sarka félreesett ezideig a hadműveletek területétől. Ennek ellenére nincs semmi kilátásuk arra nézve, hogy honnan és mikor tudnak fontos élelmiszereket beszerezni. Mindennapos szükségletek: só, lámpaolaj stb. ára észrevehetően emelkedik, sőt nem is állnak korlátlan mennyiségben rendelkezésre. A drágulás észrevehető jelenség néhány hét óta Pekingben is, de ennek más oka van. Ugyanis a japánok által megszállt 5 északi városban, köztük Pekingben, új pénzrendszer vezettek be. S ennek az új, néhány hónapos pénznek az értéke meglehetősen romlott az utóbbi pár hét alatt. Amint észrevetük, hogy a dollár és a font értéke kezd emelkedni, rögtön beszereztük

a közeljövőben szükséges dolgokat. Ma már az összes külföldi árúk 30 százalékkal drágábbak. Soha ennyi problémát nem okozott a pénz, mint most, amikor nem a magunk, hanem mások, a misszió pénzével kell sáfárkodni. Sokan azt jósolják, hogy az itteni pénz hamarosan nem lesz más mint értéktelen papír. A mi problémáink e tekintetben sem hasonlíthatók Hunanban levő társainkéhoz, mert ott a bankok is teljesen megbízhatatlanok és biztosabb helyekre menekültek.

A fenti sorokban viszonylag sokat írtam anyagi dolgokról. Jól tudom, hogy nem ez a misszionárius feladata. De bizonyára e tekintetben is megáll az Ige szava: „Ha azért a hamis mammonon hívek nem voltak, ki bízna reátok az igazi kincset? És ha másén hívek nem voltak, ki adja oda néktek, ami a tiétek?” Lukács 16, 11—12. Háború okozta veszedelmek, bankbukások, pénzürtéktelenedés, közöny, hitelenség közepette csak egy kívántatik tőlünk: hűség a kevésen, Istenhez való ragaszkodás, az Ő országának keresése, ezenfelül mindennek megadatnak úgy a Hunanban levőknek, mint Kinában bárhol levő misszionáriusoknak. Nekünk igen gazdag Atyánk van és neki gondja van az Őt félőkre.

Legközelebbi alkalommal majd Pekingről szeretnék beszámolni. Arról a városról, amelyben már nemcsak az orgona virágzott el, hanem lassanként az akácfa is.

Minden az Úr ügyéért aggódó és érette imádkozó testvér szeretettel köszönt:

Kunos Jenő.

A pekingi nyelviskola.

Missziói utain szerzett tapasztalatai alapján Pál apostol ezt írta a korintusbelieknek: „zsidóknak zsidóvá lettem, hogy zsidókat nyerjek meg, a törvény alattvalóknak, törvény alatt valóvá, hogy törvény alatt valókat nyerjek meg... Ezt pedig az evangéliumért művelem“. S azóta is minden misszionárius előtt ugyanez a feladat áll: hindunak hinduvá lenni, kinainak kinaivá lenni, hogy kinaikat nyerjek meg.

Az elmúlt egy hónap alatt némi izelítőt szerezhettem e tekintetben. Világosan áll előttünk már egy rövid hónap után is, hogy a „kinaivá lélet“ nem csupán a nehéz nyelv megtanulását jelenti. Még a kínai étkezési mód és a legfontosabb udvariassági szabályok elsajátításával sem tettünk meg mindent. A pálcikák használata az étkezésnél, az esetleg felöltött kínai ruha és az udvarias hajlongás csak külsőképpen tesznek az ember-

ből kinait anélkül azonban, hogy a lélek „kinai falán“ keresztül hatoltunk volna. A mi iskolánk — amely a nevében nyelviskola — elsőrangú feladatává tette azt is, hogy a nyelv minél alaposabb elsajátítása mellett segítségünkre legyen a „kinaiválétel“-ben minden tekintetben.

Az intézmény megalapítója Kínában hosszú ideig működött amerikai misszionárius volt. Feladatának tekintette azt, hogy lehetővé tegye újabb és újabb fiatal embereknek a kínai nyelv minél gyorsabb és alaposabb megtanulását. S ez az intézmény mind máig amerikai lobogó alatt fejtí ki működését.

Az amerikai jelleg azonban távolról sem zárja ki, hogy mások is tanuljanak itten. Minden világrésznek és kb. 15 nemzetnek vannak képviselői. A kínai háborús viszonyok megkezdődése előtt azonban 30 egynehány nemzetiséghez tartozott a kolégium háromszáz főből álló tanuló-serege. Ma nem igen haladja túl a résztvevők száma a százat, a mult évben pedig csak hatvan körül mozgott ez a szám. Miután a résztvevők igen jelentős része angol és amerikai világból való, magától értetődően az angol az uralkodó nyelv. Az egyik internátus épületben egyedül én vagyok nem-angol. Ez azonban csak sajátos véletlen, mert a másik épületben annál több nemzetiség van képviselve.

Felekezeti szempontból még tarkább a kép. Még megközelítően sem tudom megmondani, hogy hány egyházat és felekezeti közösséget képviselünk itten. Majdnem ahány annyiféle. Aránylag elég szép számmal vagyunk evangélikusok: amerikaiak, norvégek, finnek, dánok és egy magyar. Amikor a nyelviskola megkezdte működését a katolikus misszionáriusoknak hirtmondója sem volt, de az utóbbi két évben egyre gyarapodó számban jelennek meg. Ők azonban csak az első évet töltik itten, azután külön kurzust tartanak fenn a maguk számára szintén Pekingben. Olasz és német ferencesek mellett két magyar ferencessel is találkoztam. (Nem tartozik ide, de megemlítem, hogy Pekingben 3 magyar jezsuita is végez missziói munkát.)

A nyelviskola fő alapelve: a tanuló a kínai nyelv tanulása közben a tanórán egy szót sem hallhat idegen nyelven. Még ha a kínai tanító tudna is angolul, még akkor sem szabad

más nyelven magyaráznia, mint kínaiul. Könnyen azt mondhatnánk, hogy az lehetetlen. S ime mégis lehetséges.

A másik fontos dolog a megfelelő hangmagasság elsajátítása. Ugyanis minden kínai jelet négy (néhány helyen öt, vagy nyolc) hangmagasságon lehet kiejteni. A hangmagasság szerint azután ugyanaz a szó legkülönbözőbb dolgokat jelenthet. Finom árnyalatbeli különbség az oka annak, hogy ezt a nyelvet európai ember nem tudja helyesen tanítani másik európai embernek. Az egy heti hallgatás elteltével próbáltuk a tanítót után kiejteni a szavakat. Nincsen az a misszionárius, aki első prédikáció-kísérleténél ne vétena rettenetes nagy hibákat. Igazán megalázza ez a legbüszkébb, a legtanultabb koponyát is, amikor utólag hallja, hogy kissé más színezetet adva a szónak egészen mást juttatott kifejezésre, mint akart. Drasztikus, de megtörtént példa: valaki Isten helyett malacról beszélt. (A szó ugyanaz, csak kiejtéskor más a hangszínezete.)

Amikor már a szavakat alaposan begyakoroltuk és nagyjából helyesen tudjuk kiejteni, akkor megkapjuk az illető szó jelét. Bizony némelyik csodabogárnak látszik első szempillantásra, de lassan rájövünk, hogy a mostani össze-visszának látszó vonások valamikor az egyes tárgyak képei voltak. Sok keresztretjélynél érdekesebb egy-egy több jelből összerakott jel elemzése. A jelek írása azonban nem a legkönnyebb mesteriség. Rendszerint megelégszünk azazal, ha a tanult jelek egynegyed részét tudjuk írni, de hogy írni, festeni. Alapos előkészület után az elmult pénteken (május 5-én) mázolgattuk az első jeleket. Sokunknak keze épen úgy reszketett mint az elsős elemistáé amikor élete első tollvonását húzza. — ezt a nehéz műveletet azért tanítják, mert a legnagyobb udvariaság jele az ha valaki kínai barátjának sajátkezűleg dedikál (ajánl) valamely ajándékot. Most még abból is hasznom van, hogy a reálisokolában olyan sokat festettünk és rajzoltunk.

Ez az iskola a tekintetben egyedülálló, hogy nagyon sok tanítója van. Számokban kifejezve: 51. Miért? Hiszen ez éppen a fele a tanulók számának. S mégis mindre szükség van. Megértjük ezt akkor, ha elmondom az iskola még egy titkát. S ez az,

hogy mindenkinek van magán tanítója.

A napi munka öt napon (hétfő—péntek) át folyik a következőképen: Reggel 8 óra 45-kor a kezdő csoport összes résztvevői a nagy tanterembe gyűlekeznek. Ekkor kapjuk az új szavakat. S mint már említettem csak kinaiul beszél a főtanító. Nem gyerekjáték negyvenöt percen keresztül beszélni, 10 új jelet a régi szókészlet segítségével és mondatok alkotásával megértetni. (Erről a fiatal emberről más alkalommal és talán más helyen szeretnék írni. Isten őt jelenleg a betegség csendességébe vonta.)

Féltízről tizenkettőig kis hatos csoportokban egy-egy tanító vezetésével megtanuljuk az új szavak használatát. Ezek a csoportos „órák” csak harminc percig tartanak. Órák közben csak annyi szünet van, hogy a folyosón száraz torkunkat „megalajozhatjuk” egy csésze cukornélküli teával és máris jön a másik tanító. A munka folyik tovább. Ugyanígy délután kettő és négy között.

Változatosságot jelent a fent már említett magán tanítás is. Minden délelőtt és minden délután van mind egyikünknek privát órája, amikor is az illető egyedül van tanítójával. Beszélgetés és olvasás közben a magán tanító igyekszik kijavítani a kiejtésbeli hibákat. Ezek az órákon ilyen csekély szókészlettel is nyílik alkalom, mélyebb beszélgetésre is. Ezekben a kis cellákban bepillantást nyerhetünk tanítóink lelkivilágába, családi körülményeibe stb.

Milyen missziói feladat rejlik már abban is, hogy a tanítóinknak csak egy része keresztyén. Néhányan kereső lelkek, akikért az itt levők közül sokat imádkoznak, hiszen nehezen tudnak előttük bizonyosságot tenni. De emellett vannak pogányok is, közöttük egy mohamedán is. Ezt csak tegnap hallottam. Ő csak kiegészítő és egy ideig az én délutáni privát tanítóm volt. Érzitek-e micsoda felelősség rejlik ebben a tényben is! Nagy kegyelem kell ahhoz, hogy ilyen környezetben a mi egész lényünk ne legyen misszió ellenes, keresztyén ellenes propaganda. Imádságaitokkal segítetek, hogy az ilyen módon felkínálkozó alkalmakat is Isten dicsőségére kihasználjuk és ne szalasszunk el alkalmas pillanatoakat.

E tekintetben igen áldásos dolog az, hogy minden reggel áhitattal

kezdhetjük munkánkat. Ilyenkor nemcsak a napi feladatunk nehézségeit, hanem felebarátainkat is odavihetjük imádságainkban Isten elé. S az ének és imádság mellett megszólal az Ige. Isten szava.

A kezdő kurzus mellett vannak haladó kurzusok is, amelyek azután szakok szerint különböznek: evangelizáció, keresztyén újságírás, stb. Külön csoportban vannak az orvosok, a betegápolók, kereskedelmi, konzuli, katonaiattaséi pályára készülők, sőt a kínai tanítónők még a háztartás legkülönbözőbb köréibe vágó szavakra, (edények, ételek nevei, bevásárlás) is megtanítják a háziasszonyokat. A haladó kurzusokon már jóval kevesebben vesznek részt. Ennek oka abban keresendő, hogy nagyon sokan olyan helyekre mennek innen, ahol a kiejtés nagyon eltér az itt tanított u. n. mandarin nyelvtől. Így például a hunáni is, ahova mi megyünk. Nem egy szót ott egyáltalán nem tudunk majd használni és igen tetemes rész kiejtésén majd változtatnunk kell.

A Kinára vonatkozó földrajzi, történeti, vallási, missziói stb. ismereteket tapasztalt misszionáriusok, újságírók adják, akik két, esetleg háromévetet töltöttek már e nép körében. Ezek az órák természetesen angolul folynak. Egyhuzamban 90 percig tartó angol nyelvű előadás nem kis megpróbáltatást jelent a mi számunkra, akik törjük az anglus nyelvet.

Mindenegyes külföldi misszionárius, vagy akármiféle foglalkozású egyén, Kinába érkezése után kínai nevet kap, illetőleg vesz fel. Koskiallio finn lelkész több nevet ajánlott nekem, amelyek közül itt az iskolában választottak ki egyet. A jel írása elég egyszerű és szelvében ismert mert az a nagy kínai tanító, Kung-fucse nevének első része, tehát Kung. Keresztnevemet egyelőre még nem vettem fel. Azt lehet később is. A vezeték név a fontos, mert azt bevezetik a hivatalos irásokba.

Már az első napokban megtanultuk a különböző nemzetek nevét is kinaiul. Igen sokáig bajban voltunk, mert egyik tanítóm sem tudta, hogy mi az a „Hungary”. Végre egy alkalommal az egyik kisütötte: ah, Si-ung-já-li. Most már engem is furdalt a kíváncsiság, hogy mi is lehet a mi népünk kínai elnevezése. Ugyanis azt

gondoltam, hogy valami tévedés van a dologban. Anglia neve: Inkuo, Franciaország: Fákus, Finnország: Finlandkuo stb, hát miért éppen Magyarország lenne olyan fura neve. Bizony igaza volt annak a tanítónak és nem tévedett, mert a nagy Kinai-angol szótár bizonyossága szerint Siung-já-li, Magyarország. A szótárból

tudtam meg azt is, hogy Siung a közös elnevezése egyes török népeknek. Siung-nü nevű török törzs a Han dinasztia idejében meghódította és Kinától elvette Mongóliát. Később több ágra szakadtak és az északi csoportjuk, mint például a hunok nyugatfelé vonultak.

Kunos Jenő.

Gyermekeinknek.

Afrikából.

Érdemes-e a Gyermekszövetség tagjának lenni s fillériteket a külmiszióknak adni?

Hogya megkérdéznétek azokat az afrikai szerecseneket, akik keresztényekké, Jézus híveivé lettek, azok egyértelműleg és jó hangosan azt felelnék a kérdésre: „Ndijo Bvana!“ („Igen, Uram!“) Mert ezek tudják, hogy mit jelent a pogányság a maga borzalmas és ocsmány bűneivel, rettenetes babonáival s tudják azt is, hogy mit nyertek, amikor megkezsztelkedtek. Nem ritkaság, hogy egy-egy ilyen megkezsztelkedett szerecsen sok-sok kilométert gyalogol a perzselő napon, hogy a törzsebeli embereket, a rokonságát, megnyerje a Krisztusnak.

Két történetet szolgáljon annak bizonyítékául, hogy a külmiszió munkájára érdemes adakozni.

Az egyik történet ez:

Egy pogány öregasszony ül vályogkunyhóján kívül a napon. Nem messze tőle hat fia. Ez az öregasszony meghallja, hogy a közeli faluba misszionáriusok érkeztek. Elküldi hozzájuk egyik fiát és kéri őket, vigyék el hozzá az evangéliumot.

A misszionáriusok, akik már sok kilométert gyalogoltak és nagy őszejevetelt tartottak a szabadban, örömmel tesznek eleget a kérésnek, mindjárt elkísérik a követet. Üdvözlések után énekelnek, a Bibliából felolvassnak, rövid és egyszerű prédikációt tartanak s elmondják a hívogatót: „Jőjjetek én hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelhetettek.“ Az öreg asszony enged a meghívásnak, hat fiával együtt letérdel. A Kátét még nem tanulták. De a bűneiket meg tudják gyónni. Tudnak hinni abban az áldozatban, amelyet Krisztus mutatott be értük

Istennek, és egyszerű, gyermeki hittel elfogadják Isten kegyelmi ajánlódékát: az üdvösséget.

De őszinte és valódi-e ez a megtérés? Halljuk mi történt mindjárt utána! Az öregasszony bemegy a kunyhójába és furcsa formájú tökökkel jön vissza. Átadja a misszionáriusnak. Ezekben a tökökben vannak a pogány varázslóorvos gyógyszerrei és varázslószerei. S az asszony, hogy bebizonyítsa, hogy szakított régi életével, azt kívánja, hogy azokat a tököket a tartalmukkal együtt égessék el. Menetben elindulnak, s alkalmas helyet találva, a pogányság jelvényeit a misszionáriusok nagy örömeire elégetik.

A másik történet pedig ez:

Egy kis szerecsen gyermek, csak akkora, hogy járni tanul, bele esett a kunyhóban égő tűzbe. Sikoltozására szalad az édesanyja, berohan a kunyhóba, de a kicsike már súlyos égési sebeket szenvedett. Az anya megpróbálja a maga „házi gyógyszerivel“, de rövid idő múlva az égési sebek gennyes tömeggé változnak. Akkor hall a missziói kórházzról és a kis gyereket elviszik a kórházba. A kórház misszionárius orvosa gyengéden kitisztogatja a sebeket, a megfelelő gyógyszert alkalmazza, a fájdalom enyhül és a gyermek ki-gyógyul.

Az ilyen munka lehetetlen volna ott Kelet-Afrikában, Kenya tartományban, hogya a külmisziót adományokkal nem támogatnánk. Az afrikai keresztények nem maradnak el adományaikkal. Ha pénzük nincs, adnak tojást, tyukot, kukoricát. Mindenki ad valamit.

Hogya a Tana-tónak, a Kék Nilus forrásának vize a milliányi beleömlő kis érnek, csermelynek, patáknak kiszáradása miatt nem csor-

dulna ki, akkor Egyiptom sivatag lenne. Epen így a külmiszió munkája is elsorvadna, ha sok millió kereszténynek adományai, köztük sok keresztényen gyermeknek a fillérei elmaradnának.

A külmisziót adományainkkal tá-

mogatni érdemes és szükséges. Remélem, hogy te sem hiányzol az adakozók közül.

Lépj be a Missziói Gyermekszövegségbe! Ha pedig már tagja vagy, ragaszd szorgalmasan a bélyegeket a tagsági jegyedre!

Missziói imaóra.

1939. évi jelmondatunk: „Mindent, amit cselekesztek szóval vagy tettel, mindent az Úr Jézusnak nevében cselekedjétek, hálát adván az Istennek és Atyának Ő általa.“ (Kol. 3, 17.)

A Misszióegyesület tagjai és a misszió barátai minden hónap másodok keddjén, tehát most: július 11.-én missziói csendes órát tartanak. Vagy csoportban, vagy, ha erre nem nyílik alkalom, magánosan.

Július havi óránkon elmélkedjünk *Jézus követéséről*.

„Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem járhat a sötéttségben, hanem övé lesz az életnek világossága.“ Ján. 8, 12.

„Te kövess engem.“ Ján. 21, 22.

„Azok pedig azonnal otthagytván a hajót és atyjukat, követték őt.“ Máté 4, 22.

A mai kereszténységben igen sok az elmélet, az okoskodás, az érvelés. Sok az ékesszólás és a közönséges halandónak érthetetlen mélységes bölcselkedés. Egy-egy szépen kikerekített mondat, egy-egy érthetetlen tömörült könyv a kereszténység némely, és pedig tekintélyes köreiből esemény számba megy. Igaz, hogy a világ túlnyomó nagy része a füle bojtját sem billenti rá, de ezzel ezek a saját körükbe és kagylóikba zárkóztak és egymást magasztaló kereszténynek viszont nem sokat törődnek.

Mire jó ez a sok elibénk tált elmélet, felcicomázott beszéd, ügyeskedő okvetetlenkedés? A kereszténység *élet*. A kereszténység tanítása az élet tudománya. Az evangélium igazságát nem szavakkal, hanem gyakorlati kísérletezés útján lehet megismerni. Az elméletre ráérsz felebarátom majd akkor, ha megtapasztalad, hogy a krisztusi élet csakugyan az igazi élet. Akkor majd rájössz, hogy a kereszténység nagy teológusai és az egyházi atyák nem üres szalmát csépeltek, amikor rendszerbe és hitvallási iratokba foglalták hitünk tanait.

Azonban a kellő előgyakorlatok, kísérletezések, cselekvés és a cselekvéssel együtt járó kockázat híjján minden elméleti tanulmány kárbavesztett fáradság, elvesztegetett idő, amely alatt jobb lett volna krumplit kapálnod.

Jézus követői nem azok, akik a Jézus követéséről csak beszélni és írni tudnak s abból megélnek, hanem azok, akik Jézusért mindent elhagynak és mennek utána, mint vezérük után. Itt nem az az elsőrendű kérdés, hogy mit hoz a konyhára Jézus követése, hanem az, hogy miről mondtál le a Jézusért, mit hagytál el, mitől fosztottad meg magadat. A legveszesebb és legrombolóbb eretnokség az, amikor a Jézus követéséből, vagyis a keresztény életből olyan bagatell ügyet csinálnak ami semmiféle áldozatba nem kerül, sőt ellenkezőleg: világ szerint való elismeréssel, jutalommal jár. Ez a pestises eretnokség rothasztja a kereszténység izmait, bénítja tettejét, lohasztja harci kedvét, teszi alkalmatlanná a misszionálásra. Mert a „követ“, ha ebbe a nyavalyába esett, nem az evangéliumot viszi a szívébe, hanem önmagát emeli talapzatra. Egyik legaktuálisabb és elevenbe vágó mondása Jézusnak, hogy aki őt követni akarja, az köteles — mielőtt az első lépést megtenné — önmagát megtagadni.

Mindez vonatkozik az imádságra is. Az imádkozásban is Jézus kell követnünk, tőle kell tanulnunk s addig nem tudunk imádkozni, amíg önmagunkat meg nem tagadtuk, amíg Jézussal együtt meg nem feszítettünk és meg nem haltunk, amíg oda nem adtuk magunkat mint üres kelyhet az Úr kezébe, hogy ő töltsen azt meg. Sok-sok imádságnak egy, de halálos betegsége van: szép imádság akar lenni; sok imádkozónak egy, de végzetes hibája van: szépen akar imádkozni s meg van elégedve, ahelyett, hogy a föld alá süllyedne, ha az a híre, hogy „gyönyö-

rűen tud imádkozni.“ Olyan ez, mintha valakiről azt mondanák: gyönyörűen tudja Jézust követni.

Mikor imádkozol, gondold meg, hogy Istennel beszélsz, nem az emberek gyönyörködtesére.

Adjunk hálát az Úr Jézusnak, hogy bennünket is követésére szőlít s kérjük, hogy tanítson meg és adjon erőt, hogy úgy kövessük őt, hogy

ő legyen szemünk előtt, ne az emberek s ne a magunk régi embere.

Ima: Mi Urunk Jézus Krisztus!
Te arra érdemesítettél bennünket, hogy a szent keresztségben elhívtál és kirendeltél szolgálatodra, követésedre. Add belénk Szentlelkedet, hogy az vezéreljen azon az úton, amelyet te minékünk mindegyikünknek ebben a világban kijelölsz. *Amen.*

H I R E K.

Esperes- és lelkésziktatás. Miszsióegyesületünk tanácsának két tagja: Marcsek János és Szabó József iránt nyilvánult meg egyházunk magasabb tisztségre elhívó bizalma. Marcsek János özdi lelkészt, eddigi alesperest a Hegyaljai Egyházmegye esperesévé választotta. Beiktatása június 29.-én volt Ozdon. Szabó József dunántúli egyházkerületi püspöki másodlelkészt a győri egyházközség hívta meg lelkészének Túróczy Zoltán püspök helyébe; június 25.-én iktatta be hivatalába D. Kapi Béla püspök. — Isten áldását kérjük új hivatáskörükben kifejtendő munkásságukra.

Danhauser László, Egyesületünk titkára június 26-án Finnországba utazott egy kisebb magyar társasággal. Résztvesz a finn misziói konferencián s ott átadja Egyesületünk üdvözlését.

Mórichidai Gyermekek Szövetséget 2 csoportban, 70 taggal Gerencsér Zsigmond lelkész vezette. Összejöveteleink havonta voltak. Szorgalmak voltak a gyerekek a — győri Szövetségtől kapott és ott elszámolt — misziói bélyegek vásárlásában is.

Nyári Konferencia. A magyar evangélikus Miszióegylet, valamint a „Keresztyén Igazság“ munkatársai köre f. é. augusztus 1—4-ig Aszódon közös konferenciát tart, melyre ezuton is meghívjuk olvasóinkat és egyházunk minden érdeklődő tagját. A konferencia témája: „A gyülekezet építése“. A konferencia részletes programját közölni fogják egyházi lapjaink. A konferenciára vonatkozó felvilágosításokkal készséggel szolgál Rimár Jenő lelkész Budapest, VII., Gizella-út 28.

Üllői uti imaóra. A június 13.-i imaórán Rimár Jenő tartott előadást

„Az Ur első magyar női követe Kínában“ címmel. Kunszt Irén hármaskútját, Istenben bizó munkáját és megrendítő halálát ismertette. Különös tekintettel volt a magyar vonatkozásokra és Kunszt Irén lelki örökségére. Foltin Brunó Diákszövetségi titkár tartott írásmagyarozatot. Az Üllői-uti imaórákat július és augusztus hónapban is megtartjuk.

Evangélikus iskoláink és a külmiszió. Nagyon hálás Egyesületünk azoknak az iskoláinknak, amelyek evangélikus egyházunk külmisziói munkáját erkölcsileg és anyagilag támogatják. Az egyház mai munkáját felölölő vallásitanítás elképzelhetlen a külmisziói munka legalább is elemi és vázlatos ismertetése nélkül. Azt szeretnénk, hogyha tanítóink, vallásitanáraink és vallásitanító lelkészeink közölnék velünk kívánságait az anyag és az olvasmányok tekintetében, hogy az 1939—40. tanév ezirányú szükségleteit akár lapunkban, akár külön kiadványban kielégíthessük. Megkereséseket, javaslatokat a Misziói Lapok szerkesztőjének címére kérünk.

Bakonyszombathelyi Misziói Gyermekek Szövetsége az elmúlt iskolai évben Molnár Gyula lelkész és neje vezetésével lelkes és eredményes működést fejtett ki. Összejövetelek egy csoportban tartattak, hetenként kb. 50 taggal. Állandó imádság folyt a miszióért és annak munkásaiért. Emellett szorgalmasan adakoztak is a gyermekek, minek eredményeképpen 18.02 P és egy nagy csomag staniol és használt bélyeg jött össze a miszió javára.

A Brit- és Külföldi Bibliatársulat az elmúlt évben tizenegy milliónál több példányban terjesztette a Bibliát és annak egyes könyveit. A mil-

liókkal manapság elméletben könnyen dobálódzunk, de nem igen tudjuk az egymilliót sem értékelni. Például nem telt el egymillió nap azóta, hogy Urunk Jézus Krisztus Galileai utait járta; pedig milyen régen volt! — Kinában a háborus viszonyok ellenére, nagy eredményt ért el a Társulat. Az év utolsó öt hónapjában az

éjszaka és a nappal minden két másodpercében egy-egy kötet nyomott és adott el! Európában növekedett az eladott példányok száma; elkelt összesen Európában 1,660.000 kötet. Természetesen nem szabad felejtetni, hogy ezenkívül más Bibliatársulatok kiadványait is vásárolták.

Kimutatás

a Magyarhoni Ágostai Hitvallású Evangélikus Misszióegyesület Pénztárába 1939. május 23-tól június 22-ig beérkezett összegekről.

Tagdíjak: 1939-re, Sopronból: Dr. Kneffel József 3 (1), dr. Kneffel Józsefné 3 (1), dr. Sólyom Jenő 3 (1), Fekete Erzsébet Meonstocke, Anglia 3 (1), Pusztai Ferencné Orosháza 1, Zalatnai Ottó Kispest 3, Mezőhegyesről: Bolla Pál 3 (1), Bolla Pálné 3 (1), Borsos Magdolna Mezőnagymihály 3 (1) pengő.

Offertórium: Győről: Missziói óra 4.25, Ifj. egyházmegyei konferencia 10, Tét 2, Balassagyarmat 6.73, Budapest Üllői-uti külm. óra 7.10, Lébény 3.76, Tokaj 2.10 pengő.

Adományok: Budapestről: Braskó Ferencné 1, Masztiss Karolin 0.50, Rohacs Margit 2, Német Fanni 1, di. Gléria Antal 5, Zarándi Attila 2, Pauló János Hatvan 2, Ulrich István Kötécse 1.50, Zalatnai Ottó Kispest 1, Garán Adolf Tatatóváros 2, özv. Kertész Lajosné Várpalota 2, Győri egyház 3 és 1.94, Szarvasi fiókegyelet indiai bibliásasszony eltartására 82.02, Belák Jánosné Tokaj 2 pengő.

Perselygyűjtés: Budapestről: Vichely Jenőné 2.95, Molnár Ilona 4.10, Kispestről: Imaórák Gulyás Sándorné útján 9.11, Kispest-Vekerletelep Drenyovszky János útján 9.68, Gulyás Sándorné 4.17, dr. Kneffel József Sopron 2. Sárszentlőrincről: Gyalog István 3.50, Szarvasi Kornélia 7.04, Fördös János 3.23, Drinóczy Jánosné Német Ilon 5.71, Tóth Mariska B. 4.96, Drinóczy István 126 sz. 3.49, Balogh Györgyné 5.11, Varga István 33 sz. 2.58, Mislai István 1.06, Komlód Józsefné 0.96, Szűcs Pál 1.85, Hárs István 3, Varga János Sz. 2.06, Gösy Pál 143 sz. 1.78, Ifj. Egyesület

2.82, Fábrián Imre 4.16, Bencze József Uzd 4.60, Vargha Sándorné Tokaj 1.28 pengő.

Gyermekszövetség. a) Gyűjtése: Ifj. Luther Szöv. Özd 6.25, Meszlényi konfirmandusok 2.75, Budapestről: Glatz József és Kriska Irén tanítványai 39.82, Rimár Jenő tanítványai 16, Kispestről: Középfokú iskolások Drenyovszky János útján 14.80, Polg. I. isk. II. o. 4.10, Vas. iskolások Nyáry Erzsébet útján 2.22, Gulyás Sándorné útján 4.10, Szombathely 16.67, missziói ünnepélyen 3.33, Kőszegi evangélikus el. isk. 13, Felpéc 18.90, Gerendás tanyai m. előadás 5.90, Nádasd 4.08, Hatvani műsoros est 10, Hartai evangélikus el. isk. 13.10, Kemeneshögyési konfirmandusok 3.85, Kisterenye 8.77, Nyíregyházáról Spisák Lilla útján 5, Felsősima 3.27 Tokaj 6.31 pengő. b) Bélyegért: Pestszentlőrinc 4.80, 6.50, Nádasd 1.92, Gerendás (belterület) 2.14, (tanyai) 11.26, Bénye 10, Csorvás Tátrai Károly útján 4, Budapestről: Streck Laura tanítványai 15, Danhauser László tanítványai 22, Alszipor 8.26 pengő.

Kunos Jenő missziójára: Budapestről: özv. Vásárhelyi Dezsőné 3, Végh Emilia 2, Baár-Madas evangélikus növendékei Streck Laura útján 50, dr. Molnár Gyula 2, Rimár Jenőné 5, Matlonszepesdi leányegyház vallásos est jöv. 5, Steiner Ödöné Bonyhád 5, özv. Oravec Jánosné Pestszentlőrinc 2, „Atom“ Mezőnagymihály 3, „Matkatoveri“ Kispest 4 pengő.

Árva javára: Zarándi Attila Budapest 1 pengő.

Az Úr áldó kegyelme legyen velünk!

Budapest, 1939. június 22-én.
Csekk számla: 16.188.

Rimár Jenő pénztáros,
XIV., Gizella-út 28.
Telefon: 4-97-189.